

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2016r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2016r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. S. (1)

o zapłatę

I. oddała powództwo:

II. zasądza od strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego M. S. (1) kwotę 1.217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje stronie powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 79,00 zł (siedemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem nieopłaconych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanego M. S. (1) nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym kwoty 8.906,42 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 3.906,42 zł od dnia 9 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 5.000,00 zł od dnia 23 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów procesu. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że dochodzi przysługujących jej roszczeń regresowych z tytułu wypłaconego odszkodowania od sprawcy zdarzenia drogowego, do którego doszło w dniu 20 sierpnia 2012 r. we W. na skrzyżowaniu ul. (...). W następstwie zdarzenia T. G. doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego i urazu klatki piersiowej, a także urazu głowy, który stwierdzono po dodatkowej konsultacji w dniu 30 sierpnia 2012 r. Samochód marki A. (...) o nr rej. (...) uległ w skutek zdarzenia znacznemu uszkodzeniu obejmującemu m. in. drzwi tylne prawe, błotnik tylny prawy, pokrywę tylną, pas tylny oraz zderzak tylny. Przybyła na miejsce zdarzenia policja ustaliła odpowiedzialność pozwanego M. S. (1) za spowodowanie wypadku i ukarała go mandatem karnym. Ponadto stwierdzono, że pozwany nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdem. Pojazd kierowany przez sprawcę szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W.. Strona powodowa w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła na rzecz poszkodowanego T. G. zarówno odszkodowania za uszkodzony pojazd w kwocie kwotę 3.906,42 zł jak i zadośćuczynienie za krzywdę doznaną w związku z uszczerbkiem na zdrowiu w kwocie 5.000,00.zł. Ubezpieczony sprawca szkody spowodował wypadek prowadząc pojazd bez wymaganych do tego uprawnień, tym samym wyczerpując przesłankę z art.43 pkt. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Dz.U.2013.392 j.t. Żądanie zapłaty odsetek ustawowych od kwoty 3.609,42 zł. od dnia 9 lipca 2013 r. strona powodowa uzasadnia tym, że pozwany został wezwany do zapłaty w/w kwoty pismem

z dnia 24 czerwca 2013 r. w terminie do dnia 8 lipca 2013 r. Wobec nie spełnienia przez pozwanego świadczenia do dnia dzisiejszego zasadnym jest żądanie odsetek od dnia następnego po dacie jego płatności tj. od dnia 9 lipca 2013 r. Podobnie od kwoty 5.000,00 zł. strona powodowa żąda odsetek od dnia 23 stycznia 2014 r. bowiem w pierwszym wezwaniu do zapłaty w/w kwoty wyznaczono pozwanemu termin zapłaty na dzień 22 stycznia 2014 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 września 2015 r. sygn. akt I Nc 902/15 Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny nakazał pozwanemu M. S. (1) aby zapłacił stronie powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 8.906,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty: 3.906,42 zł. od dnia 9 lipca 2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 5.000,00 zł. od dnia 23 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.329,00 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00 zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut braku legitymacji biernej i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że nie kierował w dniu 20 sierpnia 2012 r. pojazdem marki H. (...) nr rej. (...). Pojazdem tym kierował M. J., który spowodował kolizję drogową, w wyniku której uszkodzeniu uległy pojazd marki S. (...) oraz A. o nr rej. (...). Okoliczności te zostały potwierdzone w oświadczeniu M. J. o uznaniu długu z dnia 22 listopada 2012 r. w formie aktu notarialnego. Oświadczenie to zostało sporządzone w celu zabezpieczenia szkód jakie doznał właściciel pojazdu T. C. na skutek przedmiotowego wypadku. Pozwany co prawda przyjął mandat zamiast kierującego pojazdem M. J. lecz okoliczność ta nie jest równoznaczna z przypisaniem mu odpowiedzialności gdyż nie jest on sprawcą wypadku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2012 r. we W. na skrzyżowaniu ul. (...) doszło do zdarzenia drogowego w wyniku niezachowania należytej ostrożności przez kierującego pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...), który najechał na stojący przed nim pojazd marki S., zaś ten w skutek uderzenia przesunął się i uderzył w znajdujący się przed nim pojazd marki A. (...) kierowany przez T. G.. W następstwie zdarzenia T. G. doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego i urazu klatki piersiowej, a także urazu głowy, który stwierdzono po dodatkowej konsultacji w dniu 30 sierpnia 2012 r. Samochód marki A. (...) o nr rej. (...) uległ w skutek zdarzenia znacznemu uszkodzeniu obejmującemu m. in. drzwi tylne prawe, błotnik tylny prawy, pokrywę tylną, pas tylny oraz zderzak tylny.

Niesporne

Przybyła na miejsce zdarzenia policja ustaliła odpowiedzialność pozwanego M. S. (1) za spowodowanie wypadku i ukarała go mandatem karnym. Ponadto stwierdzono, że pozwany nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdem.

Dowody: zaświadczenie R-I- (...) z K. we W. z dnia 20 sierpnia 2012 r. nr (...) /12 k. 22

zeznania świadka A. G. k.142

Pojazd kierowany przez sprawcę szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W.. Strona powodowa w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła na rzecz poszkodowanego T. G. odszkodowanie za uszkodzony pojazd jak i zadośćuczynienie za krzywdę doznaną w związku z uszczerbkiem na zdrowiu. Strona powodowa stwierdziła nieekonomiczność naprawy uszkodzonego pojazdu i orzekła szkodę całkowitą wypłacając na rzecz poszkodowanego kwotę 2.985,00 zł. tytułem odszkodowania. Ponadto strona powodowa zwróciła poszkodowanemu koszt najmu samochodu zastępczego, badania technicznego oraz koszt holowania uszkodzonego pojazdu. Łącznie wypłacono na rzecz poszkodowanego kwotę 3.906,42 zł tytułem odszkodowania. Szkodę całkowitą wyliczona została na podstawie wykonanych kalkulacji w systemie EurotaxGlass´s jako różnica między wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym oraz wartością pojazdu uszkodzonego. Pozostałe koszty zostały zwrócone na podstawie przedłożonych faktur VAT. P. likwidacyjne w związku z doznanymi przez T. G. obrażeniami ciała

zakończone zostało zawarciem ugody z pokrzywdzonym, na podstawie której strona powodowa wypłaciła na rzecz T. G. kwotę 5.000,00 zł. tytułem zadośćuczynienia.

Dowody: decyzja strony powodowej z dnia 27 września 2012 r. k. 23

faktura Vat nr (...) z dnia 20 sierpnia 2012 r. k.25

faktura Vat nr (...) k.26

faktura Vat nr SKP III00759/2012 z dnia 25 września 2012 r.k.27

decyzja strony powodowej z dnia 14 maja 2013 r. 28

ugoda k. 29

akta szkody k. 40-100

zeznania świadka T. G. k. 142, 184

Pismem z dnia 24 czerwca 2013 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 3.906,42 zł. w terminie do dnia 8 lipca 2013 r. wypłaconej poszkodowanemu w związku ze szkodą w pojeździe. Ponownie skierowano do pozwanego wezwania do zapłaty pismem z dnia 29 lipca 2013 r. i 18 czerwca 2014 r. Do zwrotu wypłaconego poszkodowanemu zadośćuczynienia w kwocie 5.000,00 zł. strona powodowa wezwała pozwanego pismem z dnia 8 stycznia 2014 r. zakreślając termin do dnia 22 stycznia 2014 r. Wobec biernej postawy pozwanego strona powodowa jeszcze dwukrotnie kierowała do niego wezwania do zapłaty w pismach z dnia 28 stycznia 2014 r. oraz 18 czerwca 2014 r.

Dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 24 czerwca 2013 r. k.30

wezwanie do zapłaty z dnia 29 lipca 2013 r. k 31

wezwanie do zapłaty z dnia 18 czerwca 2014 r. k.32

wezwanie do zapłaty z dnia 8 stycznia 2014 r. k.35

wezwanie do zapłaty z dnia 28 stycznia 2014 r.36

wezwanie do zapłaty z dnia 18 czerwca 2014 r.37

M. J. w trakcie rozmowy z właścicielem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) T. C. i R. C. przyznał, że kierując pojazdem w dniu 20 sierpnia 2012 r. we W. na skrzyżowaniu ul. (...) doprowadził do zderzenia pojazdów. Chcąc uniknąć odpowiedzialności za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwym poprosił M. S. (1), który był pasażerem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) aby poświadczył nieprawdę, że to on kierował pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...) w chwili zdarzenia.

Dowody: zeznania świadka T. C. k. 184

zeznania świadka R. C. k. 173

przesłuchanie pozwanego k. 192-193

M. J. w dniu 22 listopada 2012 r. przed asesorem notarialnym B. S. w Kancelarii Notarialnej w T. oświadczył, że w dniu 20 sierpnia 2012 r. bez wiedzy i zgody właściciela T. C. ani jakiegokolwiek osoby upoważnionej do dysponowania pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...) nie informując nikogo o tym, użył wyżej wymieniony pojazd dla celów prywatnych i w czasie jego używania spowodował kolizję drogową, w wyniku której przedmiotowy pojazd uległ uszkodzeniu. M.

J. oświadczył, że spowodowane przez niego w wyniku kolizji uszkodzenia w wyżej wymienionym pojeździe marki H. (...) zostały ocenione jako istotne, a koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego został ustalony na kwotę 40.000,00 zł. (§ 1 pkt 1 aktu). M. J. oświadczył, że uznaje swój dług w kwocie 40.000,00 zł. względem T. C. z tytułu wyrządzonej szkody powstałej na skutek w/w zdarzenia oraz, że zobowiązuje się tytułem jej naprawienia zapłacić na jego rzecz kwotę 40.000,00 zł. w terminie do dnia 15 grudnia 2012 r. (§ 1 pkt 2 aktu). M. J. potwierdzając obowiązek i ustalenia opisane w § 1 tego oświadczenia, co do obowiązku zapłaty kwoty 40.000,00 zł. na rzecz T. C. w terminie do dnia 15 grudnia 2012 r. poddał się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt. 4 k.p.c. (§ 2 aktu)

Dowód: akt notarialny z dnia 22 listopada 2012 r. sporządzony w Kancelarii Notarialnej w T. przed asesorem notarialnym B. S. Rep A nr 5722/2012 k. 110-111

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą roszczenia jest art. 43 pkt. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Dz.U.2013.392 j.t. zgodnie z którym zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym.

Przysługujące zakładowi ubezpieczeń roszczenie zwrotne należy wyraźnie odróżnić od regresu ubezpieczeniowego, o którym mowa w art. 828 k.c. Uprawnienie regresowe wynikające z tego artykułu może być kierowane jedynie do osób trzecich, które odpowiadają za szkodę. Natomiast roszczenie zwrotne w obowiązkowym ubezpieczeniu OC przysługuje przeciwko ubezpieczonemu - kierującemu pojazdem. Nie dochodzi zatem do przejścia roszczeń ubezpieczającego (ubezpieczonego) na zakład ubezpieczeń, a ewentualnie do przejścia roszczeń samego poszkodowanego. Ustalenie winy kierującego (i jej stopnia) ma istotne znaczenie dla ustalenia ewentualnych roszczeń regresowych zakładu ubezpieczeń. Ze względu na interes poszkodowanego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie nawet wtedy, gdy kierującemu, który spowodował szkodę, można zarzucić umyślność, rażące niedbalstwo (był pod wpływem alkoholu lub narkotyków, nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem) lub popełnienie przestępstwa (kradzież pojazdu, ucieczka z miejsca wypadku). Jednak ponoszenie przez zakład ubezpieczeń rzeczywistego ciężaru wyrównania szkody w powyższych okolicznościach godziłoby w zasady współzycia społecznego. Ustanowione przepisami ustawy roszczenie zwrotne obok roli kompensacyjnej spełnia funkcję represyjną i prewencyjną w zakresie zapobiegania wypadkom samochodowym. Zapobiega sytuacjom, w których ochrona byłaby przyznana osobie postępującej w sposób szczególnie naganny. (Komentarz do art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Dz.U.2013.392 j.t.)

Prawo regresu przysługuje przeciwko kierującemu pojazdem, którym może być sam posiadacz pojazdu. Istotne jest jedynie, czy w danych okolicznościach był osobą, która kierowała pojazdem. Przesłanką konieczną do powstania prawa regresu w stosunku do kierującego jest wypłacenie przez zakład ubezpieczeń świadczeń na rzecz poszkodowanych. Z tym momentem - z mocy samego prawa - powstaje prawo zwrotnego dochodzenia roszczenia, które z tą samą chwilą staje się wymagalne. Powstaje zasadniczo nowa wierzytelność, choć pod wieloma względami jest ona jednak uzależniona od istnienia wierzytelności pierwotnej (podstawowej), jaka została zaspokojona przez zapłatę świadczenia ubezpieczeniowego. Wierzytelność pierwotna, która przysługiwała poszkodowanemu, została zaspokojona i dzięki temu powstało roszczenie zwrotne zakładu ubezpieczeń.

Dla ustalenia, czy w danych okolicznościach powstaje po stronie zakładu ubezpieczeń uprawnienie do dochodzenia od kierującego pojazdem zwrotu wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania istotne jest rozstrzygnięcie, czy przesłanką konieczną dla powstania tego uprawnienia (odpowiedzialności kierującego) jest istnienie związku przyczynowego między określonymi w treści ustawy okolicznościami faktycznymi a szkodą. Przyjmuje się w doktrynie,

że spośród okoliczności wymienionych w art. 43 pkt 1-4 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) jedynie między rozmyślnym działaniem (pkt 1) kierującego a szkodą musi zachodzić adekwatny związek przyczynowy (art. 361 k.c.) . W odniesieniu do pozostałych stanów faktycznych do powstania roszczenia zwrotnego po stronie zakładu ubezpieczeń wystarczy sam fakt, że kierujący wyrządził szkodę.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował wysokości szkody ani faktu wypłacenia odszkodowania poszkodowanemu. Zakwestionował fakt kierowania pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...) w dniu 20 sierpnia 2012 r. we W. na skrzyżowaniu ul. (...).

Zdaniem Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że stronie powodowej przysługuje w stosunku do pozwanego M. S. (1) roszczenie regresowe z tytułu wypłaconego poszkodowanemu T. G. odszkodowania w związku ze zdarzeniem z dnia 20 sierpnia 2012 r.

Prawo regresu przysługuje przeciwko kierującemu pojazdem. Strona powodowa na dowód kierowania pojazdem przez M. S. (1) powołała notatkę Komendy Miejskiej Policji we W. z dnia 22 sierpnia 2012 r. z której wynika, że sprawcą kolizji z udziałem pojazdów marki A. o nr rej. (...), A. (...) o nr rej. (...) oraz S. o nr rej. (...) był kierujący H. (...) nr rej. (...) M. S. (2) oraz zeznania świadków T. G., A. G., M. J..

Pozwany zaprzeczył aby kierował pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...) w czasie zdarzenia na dowód czego przedstawił zeznania świadków T. C. i R. C., akt notarialny z dnia 22 listopada 2012 r. sporządzony w Kancelarii Notarialnej w T. przed asesorem notarialnym B. S. Rep A nr 5722/2012 oraz dowód z przesłuchania pozwanego.

Zgodnie z art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe sporządzone w sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej, inne organy państwowe w zakresie ich działania stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Art. 244 k.p.c. normuje formalną moc dowodową dokumentu urzędowego i nakazuje traktować jako udowodnioną jedynie jego treść. Materialna zaś moc dowodowa tego dokumentu i jego znaczenie dla wyniku postępowania podlega zasadzie swobodnej oceny dowodów (art. 233k.p.c.). Dokument urzędowy, odpowiadający wymaganiom z art. 244k.p.c., korzysta z domniemania prawdziwości (autentyczności) oraz domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Są to domniemania prawne ustanowione ustawą procesową. Domniemania te mogą być obalone w sposób przewidziany w art. 252, tj. przez zaprzeczenie prawdziwości dokumentu lub przez udowodnienie, że oświadczenie organu zawarte w danym dokumencie urzędowym, wystawionym przez ten organ, jest niezgodne z prawdą.

W ocenie Sądu pozwany obalił domniemanie wynikające z notatki Komendy Miejskiej Policji we W. z dnia 22 sierpnia 2012 r. z której wynika, że sprawcą kolizji z udziałem pojazdów marki A. o nr rej. (...), A. (...) o nr rej. (...) oraz S. o nr rej. (...) był kierujący H. (...) nr rej. (...) M. S. (1). Z zeznań świadka T. G. wynika, że miał wątpliwości co do osoby kierującego pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...). Z relacji świadka wynika, że osoba bez butów (M. S. (1)) była pasażerem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), a nie kierującym. Świadek zeznał także, że wątpliwości te miał również funkcjonariusz policji, który dokonał oględzin ciała M. S. (1) i M. J. na obecność śladów na ramieniu pozostawionych przez pasy bezpieczeństwa. Z zeznań świadków T. C. i R. C. wynika, że M. J. przyznał wobec nich, że kierując pojazdem w dniu 20 sierpnia 2012 r. we W. na skrzyżowaniu ul. (...) doprowadził do zderzenia pojazdów. Chcąc uniknąć odpowiedzialności za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwym poprosił M. S. (1), który był pasażerem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) aby poświadczył nieprawdę, że to on kierował pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...) w chwili zdarzenia. Nadto M. J. w dniu 22 listopada 2012 r. przed asesorem notarialnym B. S. w Kancelarii Notarialnej w T. oświadczył, że w dniu 20 sierpnia 2012 r. bez wiedzy i zgody właściciela T. C. ani jakiegokolwiek osoby upoważnionej do dysponowania pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...) nie informując nikogo o tym, użył wyżej wymieniony pojazd dla celów prywatnych i w czasie jego używania spowodował kolizję drogową, w wyniku której przedmiotowy pojazd uległ uszkodzeniu. M. J. oświadczył, że uznaje swój dług w kwocie 40.000,00 zł. względem T. C. z tytułu wyrządzonej szkody powstałej na skutek w/w zdarzenia oraz, że zobowiązuje się tytułem jej naprawienia zapłacić na jego rzecz kwotę 40.000,00 zł. w terminie do dnia 15 grudnia 2012 r.(§ 1 pkt 2 aktu). M. J. potwierdzając obowiązek i ustalenia

opisane w § 1 tego oświadczenia, co do obowiązku zapłaty kwoty 40.000,00 zł. na rzecz T. C. w terminie do dnia 15 grudnia 2012 r. poddał się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt. 4 k.p.c. (§ 2 aktu).

W ocenie Sądu zeznania świadków T. G., T. C. i R. C. oraz dowód z przesłuchania pozwanego M. S. (1) jako spójne, logiczne i konsekwentne należało uznać za wiarygodne. Pozwany konsekwentnie wskazywał, że nie kierował pojazdem H. (...) o nr rej. (...) w chwili zdarzenia, podał nieprawdę funkcjonariuszowi policji A. G. na prośbę M. J., który chciał uniknąć odpowiedzialności karnej, nadto zapewnił go, że pokryje wszelkie koszty związane z zaistniałym zdarzeniem. Dowody te korespondują z oświadczeniem złożonym przez M. J. w dniu 22 listopada 2012 r. przed asesorem notarialnym B. S. w Kancelarii Notarialnej w T.. Za nieprzekonujące należało natomiast uznać zeznania świadka M. J., iż to nie on prowadził pojazd marki H. (...) o nr rej. (...) w dniu zdarzenia a oświadczenie przed asesorem notarialnym B. S. w Kancelarii Notarialnej w T. złożył tylko z tego powodu, że samowolnie przywłaszczył pojazd marki H. (...) o nr rej. (...) w celu krótkotrwałego użycia. Twierdzenia te stoją w sprzeczności z zadaniami doświadczenia życiowego. Zeznania świadka A. G. nie mogły stanowić wiarygodnego dowodu na okoliczność osoby kierującej pojazdem marki H. (...) o nr rej. (...) bowiem świadek przybył na miejsce zdarzenia już po tym jak osoby znajdujące się w pojeździe H. (...) o nr rej. (...) pojazd ten opuściły.

Dowody zgromadzone w niniejszej sprawie nie potwierdzają zatem, odpowiedzialności pozwanego z art. 43 pkt. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, co skutkowało oddalenie powództwa.

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążając nimi stronę powodową. Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w myśl § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.) oraz kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Sąd nakazał zapłacić stronie powodowej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 79,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie związanych ze stawiennictwem świadków.